

ROB VAN DER PLOEG

37

Een reportage-serie van auteur Henk van Straten, waarin hij u meeneemt naar de verborgen diepten onder Eindhoven, en de wonderlijke wezens die zich daar ophouden. Aflevering 18: Rob van der Ploeg.

TEKST: HENK VAN STRATEN FOTO'S: FIEKE VAN BERKOM

Rob van der Ploeg (46) kent de waarde, evenals het afzien, van lichaamsbeweging. Wanneer ik hem bel om een afspraak te maken is hij juist aan het fietsen en vraagt me - niet buiten adem, wel lekker op dreef - of hij me na zijn rit kan terugbellen. Dat vind ik prima, mits de plaats van bestemming niet - zoals eerder ooit het geval was - de grens van Irak betreft.

We ontmoeten elkaar in zijn restaurant/ design meubel outlet/ kunstexpo/ vintage modezaak Smalle Haven. Hij zit aan een salade en oogt fris en scherp; een gezonde kop op een stevig lijf. Leren jack, kort donkerblond haar. Enthousiast vertelt hij over zijn plannen. Plannen voor de zaak waar we nu zitten. Plannen voor zijn kunstatelier-project Sectie C. Plannen, eigenlijk, voor Eindhoven.

Maar wacht even. Eerlijk is eerlijk. Dit is niet de eerste keer dat ik Rob spreek. Er is hier sprake van voorkennis en misschien zelfs wel vooringenomenheid. Rob is, moet u weten, de neef van mijn vrouw. Een zoon van een zus van haar moeder. Zijn anekdotische geschiedenis begint voor mij dan ook al bij café de Krabbedans op het Stratumseind. Rob was de eigenaar van dat café in de tijd dat mijn vrouw er wekelijks

op stap ging. Dit speelde zich af gedurende haar middelbare-schooltijd. Een kleine twintig jaar geleden? Ze heeft me vaak verteld over hoe hij haar - zijn kleine nichtje - in de gaten hield, hoe hij erop lette dat ze niet werd lastiggevallen. En ook weet ik van haar bijvoorbeeld dat hij ooit model is geweest. 'Internationaal model!' voegt ze daar dan altijd nog enthousiast aan toe.

Maar goed, laat ons in het kader van relevantie vandaag iets minder ver terug in de tijd gaan. Pak 'm beet 2003. Toen stopte Van der Ploeg tegen wil en dank met zijn twee zaken Lokaal 27 en De Rechter. Beide zaken bevonden zich evenals de Krabbedans op het Stratumseind. Lokaal 27 was een lounge-achtige eet- en drinkgelegenheid, De Rechter een hippe club in het mooiste pand van de straat. Vooral in De Rechter kwam ik wel eens. Dat was dan altijd na het werk, met m'n collega's, in de tijd dat ik oberde bij eetcafé Cooks op de Kerkstraat. Iets te hip voor mij, of ik te onzeker voor die club, dat kan ook. In ieder geval was het niet helemaal mijn tent. Maar naam en faam reikten ver voorbij de stad. Het interieur was uniek, de feesten drukbezocht, de sfeer goed.

Helaas waren beide panden in het bezit van ene Theo Janssen. „Hij noemde zichzelf graag de Sjoerd Kooistra van het zuiden,” vertelt Rob.

„Die man heeft alles kapotgemaakt.”

Van der Ploeg zag alles tussen zijn vingers doorglippen. Hij stopte met de zaken en moest zijn huis verkopen. „Dat was een ramp”, zegt hij. „Een afschuwelijke zomer. Ik moest weg. Ik moest nadenken.”

Dus klopte hij aan bij een goed doel (Stichting Vluchteling) en bood aan voor hen naar Irak te fietsen. Op die manier kon hij geld inzamelen voor kinderen in oorlogsgebieden én had hij alle tijd en eenzaamheid tot zijn beschikking om alles te kunnen laten bezinken en zich te herpakken. Via de Balkan en Syrië naar de grens van Irak. Het werd een therapeutische en louterende reis. Van der Ploeg: „Als je op één dag 120 kilometer hebt gefietst dan is je weerstand weg. Je bent simpelweg te moe om confronterende gedachten tegen te houden. Alles komt zoals het komt. Ik heb wel wat voorbij zien komen hoor.”

Hij sliep in een tentje. Alleen in de bossen. Heel soms in een hotelletje of in de bus van een vriend. Geen afleidingen. Slechts de man, zijn fiets en de weg die zich voor hem uitstreckte. Drie maanden deed hij erover. Hij zag prachtige steden en ontmoette ruimhartige mensen. „De moslims waren geweldig. Ze gaven me te eten, thee, koekjes, boden me slaapplekken aan.” Soms was het ook minder leuk. „Op de grens van Kosovo naar Bosnië wilde ik een korte route nemen. Dat voelde niet goed. Even later werd me dan ook op het hart gedrukt om te draaien.” Nog iets dergelijks overkwam hem in Syrië. „Ik sliep in de bus van een vriend. Ineens hoorden we kogels

inslaan. Althans, ik denk dat het kogels waren. Ik was in die streek ook al een paar keer bekogeld met stenen. De sfeer was niet erg prettig. Toen ben ik ook omgedraaid.”

Overigens, eenmaal aangekomen bij de grens van Irak hoorde hij dat ze Saddam Hoessein hadden gevonden.

Op de terugreis reed hij mee met zijn vriend in de bus. Rond de Kerst was hij weer thuis. En ook al hadden tijdens zijn odyssee de contouren van zijn Smalle Haven-concept zich in zijn hoofd al afgetekend, volgde er een periode waarin hij, in zijn eigen woorden, 'eigenlijk niks deed'.

Rob van der Ploeg, vader van twee dochters (twaalf en achttien) bij twee ex-vrouwen, werd officieel failliet verklaard, ging anti-kraak wonen en kluste bij als stukadoor. Menigeen was bij de pakken neer gaan zitten. Maar Rob niet. Tenslotte: de reis was achter de rug en een idee was geboren. Hij sprak met mogelijke investeerders en mogelijke compagnons, maakte plannen, zag plannen afketsen, keek naar panden, zag panden afketsen. De energie

putte hij uit de visie. De visie was er. Alleen de realiteit moest zich nog even aanpassen. Kwestie van tijd en wilskracht.

De visie? Van der Ploeg, enthousiast: „Een totaalconcept. Ik wilde een creatief verhaal vertellen. Ik wilde horeca en cultuur met elkaar verbinden.”

En dat gebeurde op 18 februari 2008. Dankzij een investeerder kon hij

20.000 MIJLEN ONDER EINDHOVEN

Ik vraag Van der Ploeg wat het moet kosten, die ruimte, en hij antwoordt: „Komen we wel uit.”

Maar laat ons die zin van zojuist nog eens herhalen: „Sectie C zie ik als een laboratorium. Daar worden dingen bedacht en gemaakt. De nieuwe locatie wordt daar dan de etalage van.”

Dat klinkt nu een stuk logischer. Een etalage voor Eindhovense kunstenaars. „Maar”, nuanceert Rob. „Er moet ook gewoon een bar zijn waaraan je gezellig dronken kunt worden. Hoeveel van die barren heb je nu in Eindhoven? En ik wil terug naar goed en goedkoop eten. Hoe doe je dat? Een écht goede gehaktbal met stampot. Voor hoeveel geld kun je dat aanbieden? Kan dat niet gewoon voor vijf euro? Dat wil ik dus allemaal gaan onderzoeken.”

„Sectie C is van ons allemaal,” vertelt hij. Het viel me eerder al op dat hij steeds ‘wij’ en ‘ons’ zegt wanneer hij erover spreekt, terwijl hij toch echt de enige kapitein is. In zijn eigen woorden: „Ik vind creatief belangrijker dan zakelijk. Uiteraard moet ik ook voor mezelf zorgen, maar ik ben geen baas, geen autoriteit. De mensen hier moeten vooral zelf weten wat ze doen.”

In de toekomst moet ook de buitenkant van Sectie C er leuker gaan uitzien. Kleurtje op de gebouwen, kunstwerkje hier en daar. En net als vorig jaar worden er weer samenwerkingen aangegaan met projecten/ evenementen als de *Dutch Design Week*.

De visie van Rob van der Ploeg op Sectie C en zijn geplande nieuwe horecagelegenheid heeft veel weg van zijn visie op Eindhoven. „We begeven ons op een kantelpunt”, vertelt hij. „Ik ben hartstikke trots op de ontwikkelingen, maar we hebben die laatste *push* nodig, minder ons-kent-ons-geneuzel, we moeten af zien te komen van die laatste kneuterigheid, bureaucratie opheffen waar die nieuwe ideeën en ondernemingen belemmert, cultuur niet laten concurreren met horeca. Sectie C en Smalle Haven krijgen nul subsidie! Gewoon de eigen boontjes doppen. Het gaat om die laatste stap. *Out of the box*-denken. Tien dingen proberen waarvan er vijf mislukken, dat is helemaal niet erg.”

Deze woorden vermengen zich in mijn hoofd met mijn impressie van Sectie C. „Had Strijp-S eigenlijk ook niet zo moeten uitpakken”, vraag ik. „Want waar is daar de sfeer? Waar zijn daar de filmhuisjes en atelier-restaurantjes? Waarom kun je er op vrijdagavond niet naartoe gaan en dan wel zien wat er te doen is? Dat duurt toch allemaal veel te lang?”

„En dáár zou jij nou eens een stuk over moeten schrijven”, zegt Van der Ploeg opgetogen.

Maar toch, al met al, is hij behoorlijk optimistisch over de stad.

En ik, gek genoeg, eigenlijk ook wel. Want dat is lang anders geweest. Het stadscentrum met de rode klinkers en de ketenwinkels boezemt me angst en walging in. Om over het gedrocht van de Heuvel Galerie nog maar te zwijgen. Of de geleidelijke en verachtelijke ver-PC-Hoofstraat-isering van de Kleine Berg.

Ik vertel Rob dat ik ‘voel’ dat de stad aan het veranderen is. We worden groter, meer open, vrijer, innovatiever, extravaganter. Ik vertel hem dat ik lang heb overwogen om naar Amsterdam te verhuizen, maar dat ik daar de laatste tijd steeds minder over nadenk. Op de één of andere manier kan ik me steeds meer – ik zeg ‘meer’ en dus niet helemaal – met deze stad identificeren. (En ik denk, hoop, uiteindelijk ook met Strijp-S.) „Nou, en daar krijg ik dus echt kippenvel van”, zegt Rob van der Ploeg. Hij laat me zijn onderarm zien. Van Eindhoven naar Irak, van De Rechter naar Sectie C, van visie naar realiteit... Laat deze man maar fietsen. 🚲

